

Första läsningen: **Apg 15:1-2, 22-29** (*Den helige anden och vi har beslutat att inte lägga någon börda på er utöver det nödvändiga*)

Orden ”**Den helige anden och vi har beslutat...**” (v. 28) har sedan detta möte upprepats av kyrkohistoriens koncilier. Men apostlakonciliet debatt känns främmande för oss i dag: *får icke-judar som vill tillhöra kyrkan bli döpta utan att först bli judar?* Omskärelsen, Guds folks fysiska markör, var något som både romare och greker avskydde. Frågan var svår: var inte Herren Jesus själv omskuren (Luk 2:21)? Jesus ville inte avskaffa så mycket som *en enda bokstav, inte minsta prick i lagen* (Matt 5:17-18). Sade han inte att *frälsningen kommer från judarna* (Joh 4:22)? Paulus kunde svara: *Jude är man i sitt inre, och omskuren är den som är det i sitt hjärta* (Rom 2:29). Paulus vände sig till **kyrkans högsta läromyndighet**, apostlarna samlade kring Petrus, för att få veta om han hade rätt eller hade arbetat förgäves för hedningarna (Gal 2:2). Apostlarnas beslut är klokt men försiktigt: De krav de ställer upp för icke-judiska kristna (v. 28-29) motsvarar ungefär vad judar i allmänhet ansåg borde gälla för icke-judar enligt Guds förbund med Noa, *alla folks fader* (jfr 1 Mos 9:1-7). Paulus vinner en halv seger: hans konvertiter behöver inte bli judar helt och hållet. Å andra sidan: hur ska dessa och Jerusalems kyrka nu hänga ihop i praktiken? Smärtsamma konflikter väntar (Gal kap. 2:11 f). En ännu värre fråga som nu behöver besvaras är: om inte alla kristna är judar, tillhör de då samma religion?

Andra läsningen: **Upp 21:10-14, 22-23** (*Han visade mig den heliga staden som kom ner ur himlen*)

Med den åldrade Johannes sträcker vi oss i anden mot himlen varifrån vi inväntar Guds rike. På torsdag ska vi fira *Kristi Himmelfärdsdag*, och om två veckor den helige Andes ankomst från himlen vid *pingst*, så som Jesus i förväg hade lovat sina lärjungar. Sveriges television frågade en gång en gatpojke i Peru om han trodde på Gud. ”Självklart” var svaret ”Gud är vårt enda hopp”. *Så tänker en kristen.*

Evangelium: **Joh 14:23-29** (*Den helige anden skall påminna er om allt som jag har sagt er*)

Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er (v. 27). Vi hör orden i mässan och räcker handen till vän och ovän – som Paulus till apostlarna i Jerusalem (Gal 2:9-10). Jesu ord i det långa avskedstalet (Joh kap. 14-17) har en mäktig, helande, glädjande och tröstande kraft för kristna i alla tider. Ofattbart hur gudomligt lugn Jesus kan vara här i nattvardssalen! Judas förräderi är i full

gång. Jesus vet. Ångest och svek väntar honom i Getsemane. Jesus vet. Kyrkan går mot sekler av splittringar och martyrskap. Jesus vet också att Guds Ande ska **göra så att allt blir bra till sist.**

MÅNDAGEN I SJÄTTE PÅSKVECKAN

Första läsningen: **Apg 16:11-15** (*Lydia tog till sig det som Paulus sade*)

Lukas skriver i vi-form. Han är med och berättar detaljerat. Han verkar ha fört resedagbok (v. 11-12). Filippi var en romerskt dominerad, skattebefriad stad. I området fanns guld- och silvergruvor. Här i staden uppstår senare Paulus favoritförsamling (Fil 1:3-8). Av alla kyrkor blev det bara denna som fick stödja honom ekonomiskt (Fil 4:15; jfr 2 Kor 11:9; 1 Thess 2:9; Apg 20:33-35). Lydia var rik (hon handlar med *purpur*) och ”gudfruktig” (v. 14), dvs. en hedning som omfattar den judiska tron. Judarna här är få, de har ingen synagoga och måste samlas till bön utanför staden, kanske i en inhägnad privat trädgård vid vatten (p.g.a. de rituella tvagningarna, inte minst kvinnornas, se 3 Mos kap. 12 och 15). Paulus möter bara kvinnor här. Han borde enligt tidens sed inte tala med dem, men precis som Jesus söker han kontakt (jfr Joh 4:7). Hos Paulus finns inget kvinnoförakt: Lydia får omedelbart förtroende för honom och erbjuder husrum (judiska lärde såsom Paulus kunde behöva skydd mot antisemitism, jfr t.ex. versen efter denna läsning: Apg 16:20-21).

Den först omvända personen på europeisk mark är alltså rik och kvinna. Lydia låter sig döpas och *alla i hennes hus* (v. 15) – troligen också slavar och barn. Den generösa kvinnan ville dela sin gåva med alla i sitt hem (jfr Apg 10:2, 24, 33, 44, 48; 11:14; 16:30-34). Av samma skäl praktiserar vi **barndop** än idag. Befrielsen från mörkrets makt jämställer **alla** inför Gud. Typiskt Lukas att framhäva det!

Evangelium: **Joh 15:26 – 16:4a** (*Sanningens ande skall vittna om mig*)

Jesus beskriver kyrkans kommande lidanden. Det judiska (och romerska) svaret på kyrkans växt var marginalisering, uteslutning och förföljelse. Den religiösa fanatismen (v. 2) kände *Paulus* till både inifrån och som offer. Han var smärtsamt medveten om sin bakgrund som kyrkoförföljare (Gal 1:13 f) men fick också själv smaka på hatet (2 Kor 4:8-11).

Martyrerna stärks av *Hjälparen*, som är *sanningens Ande* (v. 26). De ortodoxa kristna tolkar v. 26 så att man inte får säga (som vi katoliker) att den helige Ande utgår från Fadern **och Sonen** (latin: *Filioque*). De anser att vi glömmer att Fadern är *evigt ursprung* till Sonen och Anden. Det gör vi inte. Vi säger

”Filioque” därför att Fadern och Sonen är *av samma väsen* (Joh 10:30, 38; 14:9 f). Anden är *Kristi Ande* (Rom 8:9; Fil 1:19; 1 Pet 1:11; Apg 16:7) och *Faderns Ande* (Matt 10:20) – se *Katolska kyrkans katekes*, nr 243-248; 264). Kristus ger oss *sin Ande* (Joh 20:22), som även är *Faderns Ande*. *Allt vad Fadern har är mitt; därför säger jag att det är av mig han (Anden) tar emot det han skall låta er veta* (Joh 16:15). *Vad Fadern gör, det gör också Sonen* (Joh 5:19). Anden utgår alltså av både Fadern och Sonen. Inget att bråka om.

Den som tar emot mig tar emot den som har sänt mig. (Matt 10:40)
--

TISDAGEN I SJÄTTE PÅSKVECKAN

Första läsningen: **Apg 16:22-34** (*Tro på herren Jesus, så skall du bli räddad, du och din familj*)

Hur Paulus plötsligt utsätts för allt detta i Filippi förstår man bara om man läser verserna innan (Apg 16:16-21), där Paulus fördriver en irriterande spådomsdemon som ropar efter honom och Silas på gatan. Slavflickan som demonen använde sig av drog in pengar till sin herre med sina spådomar. Den vinsten var nu spolierad. I den romerska befolkningen piskas stämningen upp mot den judiske exorcisten Paulus. Men antisemitismen i v. 20-21 döljer något annat: Lukas beskriver här det inre sambandet mellan demoni och penningbegär (jfr Pred 5:9, 12; Hab 2:5; Syr 27:1, 28:10; Mark 4:19; Matt 6:24; Luk 16:14; 1 Tim 6:10 m.m.).

Den hedniska värld som Paulus står upp mot är en värld av begär, men också av ångest. Man tror att man kan skrämman den främmande predikanten till tystnad med tortyr och fängelse. Ögonvittnet Lukas (han skriver ”vi” fr.o.m. Apg 16:10) är kanske själv med i fängelsehålan. Där, i midnattens mörker, sjunger dessa blödande och såriga förkunnare sina lovsånger – tydligen under medfångarnas uppskattning (v. 25). Fångvakten vill först ta sitt liv av fruktan för dödsstraff, som utkrävs om fångarna flydde. Men de stannar kvar, och det räddar honom. Hans tacksamhet är stor – möjligtvis fruktar han för Paulus och Silas och ser dem som ”vreda gudar” med tanke på jordbävningen (v. 27-30). Tron på *Herren Jesus* (v. 31) löser från ångesten: jubel och kärleksfull omsorg blev följden (v. 33-34).

Evangelium: **Joh 16:5-11** (*Om jag inte lämnar er, kommer inte Hjälparen till er*)

I det långa avskedstalet i nattvardssalen på skärtorsdagskvällen i Joh kap. 14-17 upprepas samma teman på olika sätt: Jesus ska dö och lämna lärjungarna men

också återkomma, och Anden ska senare fortsätta hans verk – genom dem. Lärjungarna verkar närmast förtvivlade, ja förlamade. De sitter tysta och ställer inga frågor längre (v. 5-6). Orden om Andens ankomst ska uppmuntra dem, men de verkar inte kunna gripas av någon optimism som läget är nu. ”Om Jesus ska lida och dö – hur blir det då med oss?” Man förstår dem. Oron återkommer när Jesus ska överge sin hjord vid *himmelsfärden* (som vi firar i övermorgon). Under fyrtio dagar (Apg 1:3 f) hade apostlarna levt i påskens glädjerus med den Uppståndne. Han själv undervisade dem. Men nu? *Det är för ert bästa som jag lämnar er* (v. 7): nu överger läraren alltså sina elever – men vid pingsten blir de själva lärare! Andens funktioner här (v. 8-11) påminner om Jesu raka och modiga attityd inför sina åklagare. Han öppnar folkets ögon för **synden** de inte vill inse: de har hatat Jesus *utan grund* (jfr Ps 69:5; Joh 15:22). **Rättvisan** från Gud är att Jesus uppväcks och stiger upp till himlen. De kristnas liv vittnar om att Satan är **dömd** och störtad (v. 8-11).

Ni skall bli döpta med helig Ande om bara några dagar. (Apg 1:5)
--

ONSDAGEN I SJÄTTE PÅSKVECKAN

Första läsningen: **Apg 17:15, 22 – 18:1** (*Jag förkunnar för er det ni redan känner till*)

Var *Forum Romanum* i Rom den dåtida världens politiska centrum så var *areopagen* i Aten (ett slags censurmyndighet som kontrollerade filosofernas undervisning) imperiets andliga och intellektuella arena, dit man reste för att *se och bli sedd*, om man ville tillhöra kultureliten. Vad ville Paulus där? Är han inbjuden som en del i underhållningen (jfr Apg 17:21)? Eller talar han inför stadens överklass därför att han *måste*? Sokrates hade år 399 f.Kr. ställts till svars inför den religiösa domstolen här. Misstanken mot honom var densamma som nu (Apg 17:18-20): lansering av ”främmande gudar”. Det kostade Sokrates livet. Paulus tar ton på torget med dess praktbyggnader och svindlande vackra vyer. Han behärskar sin inre upprördhet (Apg 17:16).

Talet på areopagen är till formen vårdat och retoriskt. En komplimang och en detalj som väcker nyfikenhet inleder (v. 22-23). I v. 28 citerar han elegant diktaren Aratos från 200-talet f.Kr. (på gott ”katolskt” vis förkastar han inte hednisk poesi utan ger den kristen mening). Paulus religionskritik (v. 24-25, 26) ligger nära dåtida filosofer som Seneca, vars bror Gallio (Apg 18:12 f) kan ha varit romersk guvernör i Aten just då, ca år 50. Argumenten hämtas ur Skriften: *Skapelsen* borde få människorna att söka *Skaparen* (jfr Vish kap. 13-15; Syr 17:8 f; Job 12:7 f; Ps 19:2 f; Rom 1:19-20). Gudar som är gjorda av människohand kan inte ha skapat värden (jfr 1 Kung 8:27-30; Jes 40:18 f;

44:9f). Grekernas förakt för ”barbarer” bemöter Paulus med tron att mänskligheten är *en* (v. 26), vilket utesluter all rasism. Men sedan går det snett: kan en andlig gud skapa en fysisk värld eller en död kropp få liv igen? Omöjligt! Det krockar med grekernas världsbild. Paulus hinner inte ens nämna Jesus. Allt slutar i hånleenden eller artig distans. Besvikelsen över *den kloka världens dårskap* får senare fritt utlopp i 1 Kor, kap. 2, och Rom 1:18-32. **Dionysios** som kom till tro blev enligt Eusebios (som skrev på 300-talet) biskop i Aten (se *Kyrkohistoria*, III, 4:10, Artos förlag). Om **Damaris** ”och några till” (v. 34) vet vi inget.

Evangelium: **Joh 16:12-15** (*Sanningens ande skall vägleda er med hela sanningen*)

Det finns mer att lära än vad Jesus uttryckligen har sagt oss! (v. 12). Denna vers har missbrukats i alla tider för att vi ska tro på ytterligare, senare, ”extra” uppenbarelser. Hur skyddar man sig mot charlatanerna? *Genom att hålla sig till apostlarna, dvs. deras historiska efterträdare, katolska kyrkans biskopar*. Vad kan de lära oss ”extra”? Exempel: apostlarna samlade kring Petrus förstod genom Anden att även hedningar skulle höra evangeliet (Apg kap. 15). Det var *mer* än vad Jesus hade sagt. Så har *kyrkans läroämbete* under 2 000 år fortsatt fördjupa vad Jesus menade, allt efter vad tiderna krävde. Inget *nytt* tillkommer efter apostlarna, bara *förtydliganden*, preciseringar inför nya tiders frågor. Inga tillägg till uppenbarelsen är att vänta efter den siste aposteln död, säger andra Vatikankonciliet. Att påstå att Jesu kyrka har gått vilse i frågor om tron är att anse Jesus för lögnare när han lovade att bistå kyrkan *alla dagar till tidens slut* (Matt 28:20).

Allt ni binder på jorden skall vara bundet i himlen. (Matt 18:18)

TORSDAGEN I SJÄTTE PÅSKVECKAN: **KRISTI HIMMELSFÄRDS DAG**

Första läsningen: **Apg 1:1-11**(*De såg hur han lyftes upp i höjden*)

Vi ser gärna uppåt mot himlen i denna tid, inte minst när molnen skingras och solen kan ge oss den första aningen av sommar. Vad vi har längtat! Säg mig: är något vackrare än den blå färgen på en svensk sommarhimmel?

Den fysiska himlen är upphöjd, skön, omfamnar allt. Som Gud! Det är inte märkligt att just himlen blivit en symbol för Guds rike. Men den är bara en symbol. Jesu återvändande till himlen beskrivs i fysiska bilder, men vi ska inte tänka bokstavligt, som om en raket lyfter mot höjden. Att vara hos Gud är *ett*

tillstånd, inte en plats. Det övergår alla jordiska föreställningar. Så har denna högtids tema främst ett *andligt budskap*. Jesu himmelfärd markerar att lärjungarnas fyrtio dagar med den Uppståndne tar slut. Framför dem ligger **pingstens gåva**.

I Gamla testamentet for profeten Elia till himlen i en vagn av eld (2 Kung 2:1-18). Hans lärjunge Elisha såg det ske och fick sin bön uppfylld att få "ärva" Elias ande, sin mästars kraft och uppdrag. Jesus ville antagligen att hans lärjungar skulle se honom utifrån denna förebild. När han talar om att överge dem lovar han att **de ska ta få emot hans ande** (Joh 14:15-26; 15:26; 16:4-15; Apg 1:8). Jesus kan t.o.m. säga till de uppgivna lärjungarna att det är *bra* för dem att han lämnar dem. Annars kan Anden inte komma (Joh 16:7). Även hos Matteus och Markus knyts Jesu "övergång" till högtidliga uppdrag i Jesu namn: förkunnelse, dop och undervisning (Matt 28:18-20). I slutet på Markus evangelium (ett senare tillägg till urtexten) utlovas därutöver tecken och under (Mark 16:17-18).

Elias mantel föll av honom när han for upp. Elisha tog den på sig – kraften och uppdraget blev därmed hans. Har du din dopklänning kvar? Föreställ dig att Jesus tappade den när han togs upp. Varför? DU får *ikläda dig Kristus* (jfr Rom 13:14).

Andra läsningen:

Hebr 9:24-28; 10:19-23 (*Kristus gick in i själva himlen*)

Hebreerbrevets ord om Kristi himmelfärd betonar att Jesus *gick in i själva himlen för att nu träda fram inför Gud med vår sak* (v. 24) – dvs. likt en överstepräst som ber för folket i templets allra heligaste rum. Himmelfärden ses här som en förbönshandling. Detta brevets särskilda ärende är att presentera Jesus som vår sanna överstepräst. Jesus är full av empati: *Vi har inte en överstepräst som är oförmögen att känna med oss i våra svagheter, utan en som har prövats på alla sätt och varit som vi men utan synd* (Hebr 4:15). Allt som Jesus gjorde skedde, som trosbekännelsen säger, *för vår skull*. Så även uppstigandet till Guds härlighet.

Alternativ andra läsning:

Ef 1:17-23 (*Han satte honom på sin högra sida i himlen*)

Paulus jublande förbön för oss är full av tacksamhet. Måtte vi inse vilka andliga rikedomar Gud ger oss genom kyrkan ("de heliga" i v. 18), och vilken kraft och styrka han frälser oss med! Paulus ord om Kristi himmelfärd vill understryka att vi inte behöver frukta några jordiska makter. Messias tillhör oss genom

kyrkan och står över *allt*. Sista versen (v. 23) kan översättas så att världen är **full** av Kristi härlighet, som vi sjunger i *Sanctus* i mässan (jfr Jes 6:3; Jer 23:24 och Ef 4:10), eller så att Kristus själv är helt **uppfylld** av Guds härlighet (jfr Kol 1:19; 2:9). Ordet ”fullhet” (*pleroma* på grekiska) var ett religiöst-filosofiskt modeuttryck på dåtidens ”frälsningsmarknad”, inte minst inom de gnostiska sekterna. Det lite luddiga begreppet förekommer i Nya testamentets språkbruk, men är inte centralt.

Årgång C: Evangelium: Luk 24:46-53 (*Medan han välsignade dem, lämnade han dem och fördes upp till himlen*)

Jesu avsked i Lukasevangeliet knyter an till evangeliets början. Scenen är högtidlig som när prästen Sakarias, Johannes döparens far, skulle välsigna folket utanför templet men pga. sina tvivel blev stum och inte kunde göra det (Luk 1:22). Sakarias är en bild av Gamla testamentet, som nu inte hade mer att säga, inga fler välsignelser att ge, förrän Jesus kom. Jesus avslutar och fullbordar vid himmelfärden Sakarias liturgi. Än mer: Jesus liknar här en överstepräst som lyfter sina händer över Guds folk (Syr 50:20-21; 3 Mos 9:22), den hjord som han snart ska ösa ut sin Ande över. Jesus ”fördes upp”, heter det i v. 51. Det låter liturgiskt – som en gåva som lyfts upp och frambärs på altaret (jfr t.ex. 3 Mos 23:11-12). I mässans första eukaristiska bön säger prästen: *Vi bönfaller dig, allsmåttige Gud: Låt detta offer genom din helige ängels händer bäras fram till ditt altare i höjden...* Att lärjungarna föll ner och hyllade Jesus (v. 52) betyder **tillbedjan** av Jesus såsom Gud (jfr Joh 20:28; Matt 12:11; Luk 1:32-33). V. 52 och 53 avslutar Lukas evangelium med en bukett av Lukas favoritämnen: Templet, Jerusalem, glädje, lovprisning och bön.

Jesu lovade lärjungarna att den helige Ande snart skulle komma över dem (v. 49). Vi ser nu lärjungarna i ständig bön och lovprisning (v. 53) i templet medan de inväntar denna händelse (jfr Apg 1:14; 2:46; 5:42) som inträffade vid pingstfesten. Så ska även vi under de kommande tio dagarna leva i **bön att Anden förnyar sina gåvor i oss** så att vi kan fira pingst som *en ny början i vår vandring med Gud*. Därför firar kyrkan *pingstnovenan* – nio dagars bön – med början i morgon fredag.

FREDAGEN I SJÄTTE PÅSKVECKAN

Novenan inför pingsten (nio dagars bön) börjar idag. Vi ber om en förnyelse av den helige Andes gåvor som vi redan tagit emot i sakramenten, först och främst av allt i dopet.

Första läsningen: **Apg 18:9-18** (*Här i staden är det många som hör till mitt folk*)

Judarna måste ha rasat när synagogföreståndaren Crispus anslöt sig till Paulus (Apg 18:8). Paulus var från början *svag och rädd och full av ängslan* i Korinth (1 Kor 2:3), föraktad som dåre (1 Kor 1:26-29; hela 2 Kor).

Thessalonikerbrev skrivs antagligen nu. I dem märker vi den hårt drabbade apostelns känslor. Han slungar ur sig förbittrade ord om judarna, sitt eget folk (1 Thess 2:15-16). Men under natten talar Gud stärkande ord (v. 9-10), så som han gjort i gångna tider till sina andra plågade och frustrerade tjänare, Mose, Josua, Jesaja, Jeremias och flera.

Judendomen var en *religio licita*, en tillåten religion, i romarriket. Anklagelsen inför en romersk domstol verkar därför vara ett försök att få Paulus betraktad som icke-jude, dvs. medlem av en icke-tillåten sekt och därmed kriminell. Detta blev snart den officiella romerska synen, men Gallios reaktion visar att det ännu inte var så. ”Judiskt trams!” Alla slängs ut (väl också Paulus). Gallio var för övrigt bror till den kände filosofen Seneca (som avskydde judar). Seneca skriver att Gallio fick lämna denna provins snabbt pga. en febersjukdom (han hade svaga lungor). En inskription från kejsaren Claudius i staden Delfi nämner Gallios namn. Av den kan vi tidsbestämma Gallios ämbetsperiod (och därmed det som sker här): det rör sig om vintern 51-52. Men vilket öde väntade inte Gallio! Nästa kejsare, den galne Nero, skulle ta både Paulus, hans brors Senecas och hans liv.

Sosthenes i v. 17, efterföljare till föreståndaren Crispus som blev kristen (se ovan), blev kanske själv kristen (1 Kor 1:1). Vem kastar sig över honom? Domstolsvakter – av antisemitiska skäl? Frustrerade judar – för att han ville lugna dem? Paulus visar sig som **äkta jude** genom att inviga sig till *nasir* (v. 18; jfr 4 Mos 6:1-21). Vad hans löfte går ut på sägs inte. Håret ska nu växa fritt. Det klipps först när löftet infrias och bränns då som offer i Jerusalem. Resan dit och besöket i urkyrkan där kommer att gå fint. Paulus tredje stora missionsresa börjar direkt därefter (Apg 18:23 ff).

Evangelium: **Joh 16:20-23a** (*Ingen skall ta er glädje ifrån er*)

Bilden av våra problem som *födslovärkar*, tecken på något stort och gott som är på väg, är starkt uppmuntrande. Den födande kvinnan som glädjesymbol är förankrad hos profeten Jesaja (Jes 21:3; 26:17 f; 66:7-10). *Den dagen kommer ni inte att fråga mig om någonting* (v. 23): när Jesus kommer i sitt rike blir allt klart.

Kom Helige ande, ge mig kärleken så jag glömmer att vara egoistisk (jfr Gal 5:22)
--

LÖRDAGEN I SJÄTTE PÅSKVECKAN

Första läsningen: **Apg 18:23-28** (*Med stöd av skrifterna bevisade Apollos att Jesus är Messias*)

Paulus vandrar ca 2 000 km i vers 23 – ganska imponerande! Paulus vänner, de goda makarna Priscilla och Aquila, valde att stanna kvar i storstaden Efesos. Här möter de förkunnaren **Apollos** från *Alexandria* i Egypten. Där hade den kände hellenistiske juden *Filon* skrivit sina djupa, allegoriska bibelutläggningar, där Guds "Ord" nästan sågs som en egen person (men att Ordet *blivit kött* – Joh 1:14 – trodde Filon inte, och han verkar inte ha träffat Jesus eller apostlarna, vilken miss!). Vår Apollos har säkert känt Filon.

Frågan om Jesus som Messias är här, vid 50-talets början, ännu en intern judisk angelägenhet. De kristna deltar med största självklarhet i synagogans gudstjänster (v. 26). Att Jesus var "något särskilt" kan Apollos ha hört av Johannes döparens lärjungar (jfr Joh 1:29-34) som ivrigt döpte vidare efter Johannes död. Möjligtvis har Apollos informerats närmare genom kristna som ännu höll strikt på den mosaiska lagen (jfr Apg 21:20 f). De betonade judiska seder och insåg nog inte vidden av *det specifikt kristna dopet* som de mottagit. Den bildade konvertiten förs nu in i *hela sanningen* (Joh 16:13), dvs. i kyrkans *fulla troslära och gemenskap*, genom Priscilla och Aquila (v. 26, ovanligt nog nämns kvinnan före sin man, som i Rom 16:3: hon var tydligen en viktig medarbetare). Apollos får enbart beröm av Lukas, men i Första Korinthierbrevet ser vi att ett "parti" bildades kring honom i kyrkan (med eller utan hans medgivande). Paulus såg honom som självklar medarbetare, men den retoriskt begåvade mannen från Alexandria gick ändå sina egna vägar (1 Kor 1:12; 3:6; 16:12).

Evangelium: **Joh 16:23b-28** (*Fadern älskar er, eftersom ni har älskat mig och trott på mig*)

Fram tills Jesu återkomst i härlighet får vi dras med olösta och obesvarade frågor! Trons hemligheter förstår vi nu *i bilder* (v. 25, dvs. liknelser), men då ska allt stå klart. Bibeln innehåller texter som kan tolkas på flera sätt. Måste detta splittra oss? *Sekter* uppkommer när någon tror sig kunna tolka Bibeln bättre än den allmänliga (katolska) traditionen. Man vill sätta sig över kyrkans läroämbete och ge svar på något som bara Gud vet. Man närs av högmod och avund. Det gillar inte Gud.

Att be *i Jesu namn* (v. 23,24,26) är inte en magi som "funkar". Det innebär att be *med Jesus till Fadern i den helige Ande*, dvs. be Gud om sådant som Jesus

instämmer i – som vi gör i *Fader vår*. Denna böneattityd avses när vi avslutar en bön med orden ”Genom Jesus Kristus, vår Herre” etc. Vi ansluter till Jesu egen bön och blir fyllda av Jesu Ande som ger gemenskap med Fadern (se *Katolska kyrkans katekes*, nr. 2614-2615). Vi nämner också Jesu namn i vår bön för att liksom ”påminna” Fadern om allt gott vi redan fått genom hans Son och be om ännu mer.

Kom, Helige ande, låt din glädje göra mig till ett påskljus för andra! (jfr Gal 5:22)
--